

Arendsoog en de verdwenen rivier

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spook op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*Arendsoog
en de
verdwenen rivier*

J. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1952

© J. Nowee, 1952

© Illustraties: Jan van Offeren

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: J. Huizinga

Omslagontwerp: baqap

ISBN 978 90 499 1007 5 (paperback)

ISBN 978 90 499 1121 8 (hardback)

ISBN 978 90 499 1069 3 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Sombere vooruitzichten

Arendsoog hield zijn paard in, zwaaide gemakkelijk een been over de zadelknop en begon een sigaret te rollen. Ondertussen liet hij zijn bezorgde blik gaan over de uitgedroogde prairie, waarvan het gras door de meedogenloze Arizona-zon tot geelbruin was verschroeid.

‘Dit betekent de ondergang van menige rancher,’ zei hij tegen zijn voorman, de oude Jim.’

‘Ja,’ antwoordde deze, ‘daar valt niet tegen te vechten. Als de beesten geen water krijgen, zijn ze ten dode opgeschreven.’

‘Wij mogen nog van geluk spreken,’ meende Arendsoog, ‘dat wij dicht bij de rivier zitten.’

‘En dat je zo verstandig geweest bent, bijtijds voor een goede bevoeiing te zorgen,’ vulde Jim aan. ‘Ik zal niet zeggen, dat de andere ranchers alles hadden kunnen voorkomen, maar verscheidenen hebben deze tegenslag toch voor een groot deel aan hun kortzichtigheid te danken.’

‘Om te kunnen zorgen voor een goed bevoeiingssysteem, heb je geld nodig, Jim,’ verdedigde Arendsoog de ranchers. ‘En geld is schaars tegenwoordig. Vergeet niet, dat de vleesprijzen de laatste twee jaar schandelijk laag zijn geweest. Men was al blij, dat men aan zijn verplichtingen kon voldoen, dat men zijn schulden gedeeltelijk althans kon aflossen. Het was eenvoudig uitgesloten, om daarnaast nog geld te gaan uitgeven voor grote werken.’

‘Die bevoeiing van jou is toch ook niet van de laatste twee jaar,’ herinnerde Jim hem. ‘De anderen hadden daar ook eerder aan moeten denken. Ze kennen allemaal toch het klimaat van Arizona.’

‘Daar heb je gelijk in, Jim. Maar evengoed zitten ze nu met de gebakken peren. Ik wou, dat ik ze helpen kon. Maar ik zie er geen kans toe. Ik heb er wel eens over gedacht...’

‘Als je maar niet zo stom bent, om hun vee op jouw weidegronden

* Zie o a. ‘Arendsoog’

te laten grazen,' waarschuwde Jim. 'Al staat ons gras er dan ook beter voor dan het andere, daarom is er waarachtig niet genoeg voor ettelijke duizenden stuks vee van je buurlui.'

Arendsoog zuchtte.

'Helaas niet. En daar zullen we het op moeten houden. Laten we hopen, dat ze het uit kunnen zingen. Er zal toch wel eens een andere tijd komen.'

'Uitzingen, daar zeg je zo wat! Naar ik hoorde zijn er al een stuk of vier kleinere boeren over de kop gegaan. Ze hebben hun land verkocht voor een appel en een ei en zijn verdwenen. Toch wel een hard gelag, als je je land moet verlaten, nadat je er jarenlang voor gevochten hebt, om er iets behoorlijks van te maken.'

'Ja, voor de lui, die nu nog over een losse duit beschikken, is het vrij gemakkelijk, om aan land te komen, en erg goedkoop bovendien. Ik kreeg laatst een brief van John Newland*, waarin hij schreef, dat daar bij hem in de buurt de kleine ranchers vlot verkopen, als ze aan de grond raken. Hoe het precies zit, weet ik niet. Ik ben van plan, hem dezer dagen eens op te gaan zoeken. Het duurt nog een poosje, voor we aan de round up** gaan beginnen en dus kunnen Witte Veder en ik best gemist worden.'

'Wat mij betreft, kun je gerust gaan,' zei Jim. 'Waarom neem je Ann niet mee? Dat kind mag ook wel eens een verzetje hebben. Het valt voor zo'n jong meisje niet mee, om alle dagen maar op zo'n ranch rond te hangen.'

'Dat lijkt me nog zo'n gek idee niet,' verklaarde Arendsoog. 'Als we thuis komen, zal ik er dadelijk over spreken.'

Ann, Arendsoogs zuster, was verrukt over het plan, en haar moeder, Mrs. Stanhope, stemde dadelijk toe.

'Het is wel eens goed, als jullie uit die gedrukte atmosfeer hier weg gaan,' zei ze. 'Als je bij onze burens op bezoek komt, zie je niets dan sombere gezichten. Ze weten niet, waar dat schip stranden moet. Zouden ze geen uitstel van betaling kunnen krijgen bij de banken, waar ze hun geld geleend hebben, Bob?'

'Och, moeder,' antwoordde Arendsoog, 'u moet niet vergeten, dat de

* Zie: 'Het raadsel van de Mosquitovallei'.

** veetelling.

banken zelf al tot het uiterste zijn gegaan. Als ze niet oppassen gaan ze zelf over de kop. Ik weet van nabij, dat er in Mining-Valley en Dorwan en nog een paar andere plaatsen banken zijn, die praktisch genoodzaakt zijn, om uitstel te verlenen, omdat ze de ranchers niet durven te dwingen, hun land te verkopen. Het brengt immers haast niets op! Wie koopt er nu land, waar hij geen koeien op kan laten grazen.'

'Je hebt gelijk, jongen. Maar dat neemt niet weg, dat er toch voorlopig geen vooruitzichten meer zijn voor de meeste ranchers.'

'Overigens geloof ik niet, moeder, dat de toestand in de buurt van Newlands ranch beter zal zijn dan hier. Dat hebt u wel kunnen lezen in zijn brieven.'

'Dat weet ik, maar zowel voor jullie als voor hem en zijn gezin zal het een verzetje zijn, elkaar eens te spreken. Ze zullen wàt blij zijn, om jullie weer eens te zien. Dat wil zeggen, jou en Witte Veder. Hem hebben ze niet meer gezien na die geschiedenis van de Mosquitovallei, en jou niet, sinds je daar Don Esteban ontmoette.'

'En mij hebben ze nog nooit gezien,' vulde Ann aan. 'Ik verheug me er al op, eens kennis te maken met Newland en de kleine John en Mrs. Newland.'

'Heb je er met Witte Veder al over gesproken?' vroeg Mrs. Stanhope aan Bob.

'Natuurlijk, moeder. Hij vindt het een uitstekend plan, en gaat graag mee. Het niets doen verveelt hem al lang.'

'Best. Dan zou ik maar zo gauw mogelijk schrijven, of ze jullie kunnen hebben.'

'En dat wilde ik nu juist niet doen, moeder,' zei Arendsoog. 'Ik vind het veel leuker, om ze te verrassen. Ze kunnen ons zeker hebben, want hun huis is groot genoeg.'

'O, ik vind het goed, hoor. En wanneer wilden jullie dan gaan?'

'Ik heb gedacht, overmorgen. Ik heb nog het een en ander te regelen.'

'Hoe dachten jullie te reizen?'

'Met de trein tot Palmida. Maar we nemen de paarden mee, want ik voel er niets voor, om tot Canon-city met de postwagen te gaan.'

'Zou je dat nu wel doen, Bob,' zei zijn moeder bezorgd. 'Is dat niet te vermoeiend voor Ann?'

* Zie: 'De bende van de Blauwe Bergen'.

‘O nee, moeder!’ riep Ann uit. ‘Vast niet vermoeiender dan met die akelige postwagen. Daarin is het met deze hitte niet om te houden! Nee, laten we te paard gaan. Dan krijgen we tenminste nog een beetje frisse lucht!’

HOOFDSTUK 2

'Je komt als geroepen!'

Ann had de vermoeienissen van de rit verwonderlijk goed doorstaan. Terwille van haar bleef Arendsoog in Canon-city een nacht over. Hij logeerde daar in hetzelfde hotel, waar hij en Witte Veder bij hun oplossing van het raadsel van de Mosquitovallei zulk een spannende nacht hadden doorgebracht. Nu hoefde hij daar echter niet bang voor te zijn. Alles was rustig in deze streek, nadat de bandieten onder aanvoering van de schurkachtige sheriff waren opgeruimd.

De andere morgen gingen ze al vroeg op weg naar de Double Cross-ranch, waar John Newland de scepter zwaaide. 'Merkwaardig,' zei Arendsoog, nadat hij al verscheidene keren om zich heen gekeken had. 'Ik had niet gedacht, het land hier zo aan te treffen. Het ligt toch in het gebied van de White Watercreek, en die is toch groot genoeg, om zelfs in de droogste zomer nog water te houden. En nu moet je dit gras zien. Het is zo mogelijk nog slechter dan in de buurt van onze ranch.'

'Mij ook zeer merkwaardig vinden,' beaamde Witte Veder. 'Dan wel zeer erg droog hier moeten zijn.'

'Dat is nog droger dan droog,' lachte Ann. 'Zeer... erg... droog!'

'Mij iets verkeerd zeggen?' vroeg Witte Veder verwonderd. 'Laat haar maar,' kwam Arendsoog. 'Ze plaagt natuurlijk weer eens.'

'Pas maar op, dat ik niet met jou begin!' dreigde Ann. 'O, we kunnen er allebei tegen, hoor! Je gaat je gang maar!'

Tegen de middag reden ze het erf op van de Double Cross. Er was niemand te zien. Blijkbaar had iedereen de schaduw opgezocht. De zon bakte dan ook ongenadig op de uitgedroogde grond.

'Het schijnt, dat ze allemaal aan hun siësta (middagslaapje) bezig zijn,' lachte Arendsoog.

'Laten wij dan meedoen,' stelde Ann voor. 'Ik zou best een dutje kunnen doen. Ik ben soeziger van de hitte.' Op het geluid van hun stemmen verscheen er een jongen met een slaperig gezicht op de ve-

randa. Hij wreef zich lui de ogen uit, keek naar de bezoekers... keek nog eens... sperde dan de ogen wijd open. Het volgend moment hief hij een Indianengehuil aan, wat tot gevolg had, dat van alle kanten mensen kwamen toelopen, zowel uit het ranchhuis, als uit het verblijf van de cowboys.

‘Zeg eens, ben jij van lotje getikt?’ klonk de brommerige stem van Newland. ‘Of is de hitte je in de bol geslagen?’

‘Nee, vader!!’ gilde John, zijn enige zoon. ‘Maar kijk dan toch eens, wie daar zijn! Kijk dan toch, vader! Moeder! Moeder Kom eens gauw! Er is bezoek!’

Maar Mrs. Newland was al verschenen. Ze keek verbaasd rond, kreeg dan de bezoekers in het oog. Het volgende ogenblik liep ze met uitgestrekte armen de veranda af. ‘Bob Stanhope! Wat een verrassing! En Witte Veder ook! Maar dat vind ik aardig! En wie hebben we daar? Dat moet Ann zijn, is het niet?’

‘Stanhope!’ kwam nu ook Newland. ‘Geweldig, kerel! Dat had ik nou helemaal niet verwacht! Witte Veder, hoe gaat het?’

Hij stak hun beide handen toe, maar eer Arendsoog er een van kon grijpen, dook een kleine gedaante onder Newlands armen door.

‘Arendsoog!’ schreeuwde John. ‘Reusachtig! Fijn! Mieters! Witte Veder, jij ook! Blijven jullie logeren?’

‘Zeg eens, knaap,’ riep Newland, half boos, half lachend, ‘hoe zit dat? Komen de anderen ook eens aan de beurt? Komt toch binnen, allemaal! Het is hier in de zon niet uit te houden. Ben! Bill! Zorgen jullie eens voor de paarden.’

‘Natuurlijk, baas,’ antwoordde Ben, de voorman. ‘Maar niet, voordat ik Arendsoog en Witte Veder een poot heb gegeven!’

Lachend waren de drie afgestegen en liepen al pratend naar binnen. Ann werd al dadelijk door Mrs. Newland in beslag genomen. Zij moest haar alles vertellen over Mrs. Stanhope, terwijl ze in de keuken druk bezig was, om verversingen voor de onverwachte gasten klaar te maken.

In de ruime woonkamer, waar het behaaglijk koel was, waren Arendsoog en Newland dadelijk in een druk gesprek gewikkeld. Natuurlijk werden vele herinneringen opgehaald. Witte Veder zat er glimlachend bij en zei als gewoonlijk niet veel.

‘Heb je de laatste tijd nog wel eens iets van Don Esteban gehoord?’ vroeg Arendsoog.

‘Gesproken heb ik hem niet,’ antwoordde Newland, ‘maar mijn

vrouw kreeg kortgeleden een brief van zijn dochter Benita. Ze maken het goed. De oude heer is na de terugkeer van zijn zoon weer helemaal opgeknapt. Je hebt daar een goed werk verricht, Stanhope.'

'Ik ben blij, dat ik het heb mogen doen,' zei Arendsoog. 'Hoe is het met die bende afgelopen? De meesten waren toen gevlucht, dat weet je waarschijnlijk?'

'Dat heb ik gehoord, ja. Voor zover ik weet, schijnen ze niet meer in die streken te zijn. Allicht had Don Esteban er wel eens over geschreven, als hij er last van had.'

Op dat moment kwam Mrs. Newland binnen, gevolgd door Ann.

'Wat zouden jullie er van denken, eerst eens wat te gebruiken?' nodigde ze. 'Na zo'n lange tocht zul je wel honger hebben gekregen.'

Dat lieten ze zich geen twee maal zeggen. Het werd een gezellige maaltijd. Zelfs John at weer een stukje mee, ofschoon het voor hem eigenlijk nog lang geen tijd was. Maar dat was in het geheel niet te verwonderen. Hij had gewoonlijk altijd honger.

'Wat ik zeggen wou, Stanhope,' begon Newland na de maaltijd, 'je komt eigenlijk als geroepen.'

'Hoezo?' vroeg Arendsoog verwonderd.

'Tja, kijk eens, jij bent zo'n matador in het oplossen van raadsels. Ik zou...'

'Hoho! ' lachte Arendsoog. 'Een matador nog wel! Schei uit, man!'

'Och, ik wil je helemaal niet ijdel maken, maar de feiten liegen toch niet. En nu zit ik op het ogenblik met een raadsel...'

'Je wilt me toch niet vertellen, dat je moeilijkheden hebt?' vroeg Arendsoog verbijsterd. 'Eerlijk gezegd, dacht ik gewoon op bezoek te komen. We wilden er eens een paar dagen uit, zie je.'

'Och, wat betreft die moeilijkheden,' zuchtte Newland, 'die hebben we in deze tijd allemaal. Het is te wensen, dat we de tijd krijgen, om ons er doorheen te slaan. Hoewel, zoals het nu gaat, vrees ik het ergste.'

'Je moet een beetje op de Voorzienigheid blijven vertrouwen,' kwam zijn vrouw er tussen, die tot nu toe met Ann had zitten praten.

'Weet ik wel,' gaf Newland toe. 'Maar het wordt af en toe wel verdraaid moeilijk. Het is om te huilen, als je ziet, hoe je vee langzaam van dorst om komt. Ik durf haast niet meer over mijn land te rijden. Telkens vinden we dode beesten...'

'Maar, ik begrijp het niet goed,' merkte Arendsoog op. 'Onderweg

zei ik het al tegen Witte Veder. Het land ziet er hier wel verschrikkelijk arm uit. Nog erger dan bij ons.'

'Bij jullie?' vroeg Newland verbaasd. 'Maar ik dacht...'

'Nee, niet mijn eigen land,' haastte Arendsoog zich te antwoorden. 'Dat wordt gelukkig nog behoorlijk bevoeid. Ik bedoel dat van mijn burens. Dat is erg droog. Dat kan ook niet anders. Maar het heeft natuurlijk nog een tijdje geprofiteerd van het water, dat door diverse riviertjes is blijven stromen. Ofschoon die nu wel zo goed als uitgedroogd zijn. Nu heb ik het land van jou gezien. En daar begrijp ik niets van. Je hebt toch de White Watercreek vlak bij?'

'Ja, die stroomt door het noordelijk deel van mijn land. Of liever: stroomde.'

'Wat bedoel je met stroomde?'

'Precies wat ik zeg,' zei Newland somber. 'Hij stroomt nu niet meer. Hij is zo droog als de grond er langs.'

'Maar dat kan toch niet!' riep Arendsoog verbijsterd uit. 'De White Watercreek krijgt toch zijn water uit de bergen in het noorden? Het komt mij voor, dat daar bronnen moeten zijn, die onuitputtelijk schenen.'

'Ik houd het er op, dat dit nog altijd zo is,' bevestigde Newland. 'Het uitdrogen van de bronnen is ook niet de oorzaak, dat de kreek geen water meer heeft. Het is heel iets anders.'

'Je maakt me nieuwsgierig, man. Vertel op. Is dat het raadsel, waar je zoëven over sprak?'

'Ik zou zeggen van wel. Kijk eens, Stanhope, ik weet eigenlijk niet, hoe ik het je moet uitleggen, maar een feit is het: de White Watercreek is verdwenen!'

'Wat?!' riep Arendsoog uit.

Met open mond bleef hij de rancher aankijken. Zelfs Witte Veder was verbaasd en boog zich geïnteresseerd voorover in zijn stoel.

'Verdwenen!' herhaalde Newland.

'Kom nou, zeg!' lachte Arendsoog ongelovig. 'Maar dat kan toch niet! Hoe kan een rivier nu verdwijnen!'

'Tja, het geloof kan ik je niet geven,' schokschouderde Newland. 'Maar je kunt je zelf overtuigen, als je met mij mee gaat naar de bovenloop van de kreek. Daar is iets heel eigenaardigs gebeurd.'

Arendsoog zei niets, maar keek Newland afwachtend aan. 'Er heeft daar op de een of andere manier een grote grondverschuiving plaats gehad. Zoiets gebeurt wel meer, vooral in het hoogland, dat weet je,

ook wel. Door die grondverschuiving is de kreek afgedamd, zodat het water niet meer naar mijn land stroomt. Nu zul je zeggen, dat ik dan hier of daar de loop wel weer van richting zou kunnen veranderen. Maar nu komt het: ik weet die richting niet, omdat het water eenvoudig onder de grond verdwijnt.' Even was het stil. Arendsoog dacht diep na. Hier was weer een van die gevallen, die voorkwamen in dit land. Een rivier, ogenschijnlijk vol water, en vastbesloten dit naar een grotere broer of naar de zee af te voeren, na het land in de buurt bevloeid te hebben, zakt plotseling op een bepaalde plaats in de grond weg, om wellicht ergens anders, wie weet waar, weer boven te komen. Het kon zijn, ofschoon het hier in dit deel van Arizona niet te verwachten was.

En toch...

'En toch...' herhaalde hij die woorden hardop.

'Juist,' zei Newland. 'En toch...'

'Ik zal het niet eerder geloven, eer ik het met mijn eigen ogen gezien heb,' besliste Arendsoog. 'Ik merk trouwens, dat jij zelf ook twijfelt. Vertel me eens: heb je vermoedens, dat die grondverschuiving op de een of andere manier...'

'Ik weet, wat je zeggen gaat,' viel Newland hem in de rede. 'Nee, ik zou niet weten, wat voor redenen ik voor die vermoedens moet hebben. Maar juist als jij blijf ik zeggen: en toch...'

'Ik wil er het mijne van hebben,' zei Arendsoog. 'Als het je schikt, gaan we er morgen heen. Ik wil die grondverschuiving wel eens zien.'

'En daarom zei ik daar straks: je komt als geroepen!' lachte Newland opgelucht.

HOOFDSTUK 3

Bij de bovenloop van de White Watercreek

‘Kijk, hier is het,’ wees Newland.

Ze waren met hun drieën: Arendsoog, Witte Veder en de rancher. Ann, die door de tocht vanaf Canon-city toch meer vermoeid was, dan ze oorspronkelijk dacht, had de wijste partij gekozen en was Mrs. Newland gezelschap blijven houden.

Arendsoog keek aandachtig om zich heen. Hier, waar eerst de kreek zijn loop vervolgde de helling af, naar het land van Newland, leek het wel, of een reus met rotsblokken had gesmeten. Er was als het ware een geweldige dam ontstaan. Natuurlijk was het water daartegen een tijdlang met bruisende kracht aan het vechten geweest, maar reeds lang had het de ongelijke strijd moeten opgeven. Het had eenvoudig een andere loop gezocht, tussen kleinere rotsblokken door, afbuigend naar het oosten, een waterval vormend over een steile helling, om dan... in de grond te verdwijnen!

Arendsoog wreef zich de ogen uit, kon het nog niet geloven.

Hij reed er heen, voor zover hem dat mogelijk was, en bekeek de zaak van dichtbij.

‘Witte Veder,’ zei hij dan, ‘zie jij iets bijzonders?’ De Indiaan schudde het hoofd.

‘Mij niets kunnen ontdekken. Mij ook niet kunnen indenken, dat hier rivier verdwijnen. Maar mij met eigen ogen zien.’

Arendsoog reed terug naar de chaos van rotsblokken, die de natuurlijke dam vormden.

‘Heb je er al eens over gedacht, dat zaakje te laten springen?’ vroeg hij aan Newland.

‘Dat heb ik,’ antwoordde deze. ‘Maar ik meen, dat het onbegonnen werk is. Zoals je ziet, is de bedding zodanig veranderd, dat ik, zelfs al zou ik deze hele massa opruimen, het water toch niet in zijn oorspronkelijke loop terug krijg. Ik zou op de plaats, waar het in de grond verdwijnt, een heel nieuwe dam moeten bouwen. En daar heb ik eenvoudig het geld niet voor. Nee, Stanhope, daar is nu eenmaal

niets aan te veranderen. Mijn land verdroogt, is eigenlijk al verdroogd, en als er niet heel gauw regen komt, zijn al mijn koeien ten dode opgeschreven.'

Arme kerel! dacht Arendsoog vol medelijden. En arme dieren, die van dorst moeten versmachten!

In diep gepeins stond hij nog lange tijd te kijken naar de rampzalige dam. De natuur was hier wel heel kwaadaardig geweest.

En toch...

Hij kon het denkbeeld niet van zich afzetten, dat het niet de natuur was geweest, die hier Newland zulk een tegenslag had bezorgd. Hij durfde die gedachten echter niet onder woorden te brengen, omdat hij er geen enkel bewijs voor had. Maar toch voelde hij, dat hier iets niet helemaal in de haak was.

Een grondverschuiving, waardoor een rivier van richting veranderde, dat kon nog. Maar dan daarbij die wonderlijke verdwijning...

'Newland,' zei hij plotseling, 'we blijven een poosje hier. Heb je er bezwaar tegen? Als je naar huis terug moet, dan zullen wij ons wel alleen redden. We hebben proviand bij ons...'

'Wat zou ik thuis moeten doen?' vroeg Newland somber.

'Ik durf niet over mijn land te rijden, bang, dat ik weer de nodige dode koeien zal vinden. Nee, ik blijf je gezelschap houden. Alleen zou ik wel graag willen weten, waarom je hier wilt blijven. Heb je iets ontdekt?'

'Niets,' was het antwoord. 'En als ik de zaak zo oppervlakkig bekijk, dan moet ik er aan toevoegen, dat we hoogstwaarschijnlijk ook bij nadere beschouwing niets zullen ontdekken. En toch wil ik hier de omtrek eens onderzoeken. Maar dat zal tijd kosten.'

'Goed. Laten we dan eerst wat eten,' stelde Newland voor.

Het was Witte Veder, die een ontdekking deed. Ze hadden hun paarden achtergelaten en waren al een heel eind over de dam geklommen, toen hij een scherpe kreet deed horen.

'Wat is er, Witte Veder?' vroeg Arendsoog. 'Jullie hier komen!' riep de Indiaan terug.

Moeizaam klauterden ze tot aan de plek, waar Witte Veder gebukt een rotsblok onderzocht.

'Wel?' vroeg Arendsoog.

Witte Veder wees naar een zijkant van het blok.

'Jij daar niets bijzonders zien?' was zijn wedervraag. Arendsoog boog

zich diep voorover, en bekeek de aangewezen plek. Dan liet hij een lang gefluit horen van pure verbazing. Hij richtte zich op en keek Newland aan. 'Kijk zelf maar,' zei hij dan geheimzinnig.

En ook Newland keek. Hij keek nog eens, schudde het hoofd.

'Ik weet niet, wat jullie bedoelen,' zei hij dan verbaasd. 'Ik zie niets bijzonders.'

'Daar!' wees Arendsoog hem. 'Dat plekje. Maar man, zie je dan niet, dat dit niet door de natuur kan zijn ontstaan?'

'Die breuk bedoel je? Wel, ik zou niet weten, waarom niet. Als het ene rotsblok toch over het andere tuimelt...'

'Maar dat is het hem niet!' riep Arendsoog ongeduldig uit. 'Natuurlijk weet ik ook wel, dat er zulke breuken kunnen ontstaan. Maar deze is er niet gekomen, doordat het op een ander blok viel. Deze breuk was er al, voor het van zijn plaats ging.'

'Daar snap ik geen laars meer van,' verklaarde Newland hoofdschuddend.

'Newland nogmaals goed kijken,' zei Witte Veder. 'Dan hij sporen zien van vuur.'

'Van vuur?' mompelde Newland, terwijl hij zich opnieuw boog over de aangeduide plek. 'Drommels ja!' schreeuwde hij dan opeens. 'Nou zie ik het ook!'

'Het viel ook niet zo gemakkelijk te ontdekken,' troostte Arendsoog hem. 'Je moet wel zulke scherpe ogen hebben als Witte Veder, om dat te kunnen zien.'

'Maar nu wordt het raadsel nog groter!' meende Newland verbijs-terd. 'Wie haalt het nu in zijn hoofd, om in deze woestijn een vuurtje aan te leggen!'

'Dat zal ook niemand gedaan hebben,' zei Arendsoog. 'Deze brandstrepen zijn vast niet ontstaan door de lekkende vlammen van een houtvuur. Het lijkt eerder, of er een steekvlam langs is gegaan.'

'Een steekvlam?' herhaalde Newland, die er hoe langer hoe minder van begon te begrijpen.

'Ja, een steekvlam. Waarschijnlijk, doordat er een stuk dynamiet tot ontploffing is gebracht. Laten we maar eens verder kijken. Ik wed, dat we nog wel meer ontdekkingen zullen doen.'

Witte Veder had deze aansporing niet nodig. Hij was al verder gegaan, liep nu helemaal aan de rand van de dam, ongeveer op de plaats, waar vroeger de rechteroever van de kreek moest zijn geweest.

'Hier komen kijken!' riep hij plotseling.

Er was iets zo triomfantelijks in zijn stem, dat de beide mannen zich haastten, om de plek te bereiken, waar de Indiaan kalm stond te wachten.

‘Wat daar liggen?’ vroeg hij dan.

‘Dat dacht ik wel!’ mompelde Arendsoog, terwijl hij bleef staren naar het voorwerp, dat daar aan zijn voeten lag.

‘Goeie genade!’ riep Newland uit. ‘Maar... maar... dat is een boor! Hoe komt die nu hier!’

‘Juist, een boor!’ herhaalde Arendsoog. ‘Zoals de mijnwerkers gebruiken, om gaten in de rotswand te maken, waar ze dan een dynamietpatroon aanbrengen.’

Toen begreep Newland....

‘Dus toch...’ begon hij.

‘Dus toch vuil spel!’ vulde Arendsoog aan. ‘Maar een zeer geraffineerd vuil spel. Als we hier niet waren gaan kijken, met de vaste bedoeling, iets te ontdekken, had Witte Veder nooit die schroeisporen gevonden. En zeker hadden we die halsbrekende toeren niet uitgehaald, om tot hier te komen. En dan zouden we ook nooit die boor gezien hebben. Hij is natuurlijk door de kracht van de ontploffing hier in deze spleet terecht gekomen, en daardoor hebben ze hem over het hoofd gezien. Misschien hebben ze hem ook wel gemist, maar niet meer terug kunnen vinden.’

‘Maar ik begrijp nog niet...’ begon Newland weer.

‘Wat begrijp je niet? Waarom ze dat gedaan hebben? Om je de waarheid te zeggen, is alles me ook nog niet geheel duidelijk. Ik moet er nog eens goed over nadenken. Ik zou zeggen, laten we terug gaan naar huis. We kunnen er nog wel voor donker zijn en dus ook voor het avondeten. Daarna zullen we de zaak nog eens van alle kanten bekijken. Wat denk je daarvan, Newland?’

‘O, ik vind het uitstekend,’ stemde de rancher dadelijk toe. ‘Hoevel, ik moet eerlijk bekennen, dat ik niet zou weten, hoe je daar uit wilt komen. Ik zie er het nut niet van in, om die boel hier op te blazen. Ik geloof niet, dat ik hier ook maar één vijand heb. Wie zou er mijn ondergang wensen? Want dat kan volgens mij alleen de bedoeling zijn geweest.’

‘Mogelijk,’ gaf Arendsoog toe. ‘Maar misschien zijn er nog andere redenen.’

‘Maar welke dan?’

‘Weet ik op het ogenblik ook niet te zeggen. We kunnen er hier nu

wel over blijven redeneren, maar daar schieten we niets mee op. Laten we liever naar huis gaan. Straks, als we uitgerust zijn, kunnen we ook beter denken, dan hier in die felle zon.'

HOOFDSTUK 4

Een verrassende ontdekking

Ze hadden na het eten weer een plaatsje gezocht op de veranda, Arendsoog, Witte Veder en Newland. Mrs. Newland was met Ann aan het afwassen. John zat ergens bij de corral, waar een van de cowboys een paard aan het afrijden was.

‘Ik heb er niets op tegen, dat dadelijk je vrouw en Ann er bij komen,’ begon Arendsoog tegen Newland, ‘maar John moesten we er althans voorlopig buiten laten. Het is beter, dat hij er niets van weet. Dan kan hij er ook niet over praten.’

‘Gelijk heb je,’ stemde Newland toe. ‘Mijn jongen is van nature niet loslippig, maar allicht zou hij in een onbewaakt ogenblik zich iets laten ontvallen...’

‘Juist,’ knikte Arendsoog. ‘Ik merk, dat je zelf ook inziet, hoe belangrijk het is, deze zaak onder ons te houden. Degene, die je dit geleverd heeft, hoeft niet te weten, wat wij ontdekt hebben. Hoe minder hij op zijn hoede is, des te eerder hebben we hem te pakken.’

‘Mijn blanke broeder al ontdekt hebben, waarom dit gedaan zijn?’ informeerde Witte Veder.

‘Ik heb er wel over nagedacht,’ antwoordde Arendsoog. ‘Ik geloof ook, dat ik er iets op gevonden heb. Maar om er zeker van te zijn, moet ik eerst nog wat anders weten. Vertel me eens, Newland, hoe zit het hier met de kleinere ranchers. Kunnen die het nog volhouden?’

Newland schudde het hoofd.

‘Geen denken aan,’ zei hij. ‘Voor en na verkopen ze hun boeltje en vertrekken.’

‘Daar zullen ze dan wel niet te veel voor krijgen,’ meende Arendsoog.

‘O nee! Trouwens, dat hoef ik jou niet te vertellen. Het zal bij jullie wel net zo gaan. Ze lijden grote verliezen, als ze verkopen, omdat niemand er een behoorlijke prijs voor wil betalen. Vooral niet, omdat er door hun landerijen geen rivieren stromen. Ze waren voor een groot deel afhankelijk van mij, doordat ze water aftapten van de White Watercreek. Maar nu die droog gevallen is, of liever,